

Л.М. Бабич (Національна академія управління, м. Київ, Україна)
**ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ СУЧАСНОЇ
БЮДЖЕТНОЇ ПОЛІТИКИ В УКРАЇНІ**

В статті проаналізовано основні засади формування бюджетної політики в Україні, розглянуто вимоги і підходи до обґрунтування більш поглибленого її змісту в контексті економічного зростання та зміцнення загальнодержавних фінансів.

Ключові слова: бюджетна політика, економічне зростання, бюджетне планування, бюджетне законодавство, показники-індикатори, бюджетний процес.

Табл. 1. Літ. 13.

Л.Н. Бабич (Национальная академия управления, г. Киев, Украина)
**ОСОБЕННОСТИ ФОРМИРОВАНИЯ СОВРЕМЕННОЙ
БЮДЖЕТНОЙ ПОЛИТИКИ В УКРАИНЕ**

В статье проанализированы основные положения формирования бюджетной политики в Украине, а также рассмотрены требования и подходы к обоснованию более углубленного ее содержания в контексте экономического роста и укрепления общегосударственных финансов.

Ключевые слова: бюджетная политика, экономический рост, бюджетное планирование, бюджетное законодательство, показатели-индикаторы, бюджетный процесс.

L.M. Babych (National Academy of Management, Kiev, Ukraine)
**PECULIARITIES OF CONTEMPORARY BUDGET
POLICY FORMATION IN UKRAINE**

The paper analyzes the key points of budget policy formation in Ukraine as well as the requirements and approaches to the grounding of its more profound contents in the context of economic growth and strengthening of public finance.

Keywords: budget policy; economic growth; budget planning; budget legislation; performance indicators; budget process.

Постановка проблеми. Бюджетна політика є провідною складовою єдиної фінансової політики, а через ці обставини – й економічної політики держави. Саме бюджетна політика, що тісно пов'язана з податковою, грошово-кредитною, валютною, інвестиційною, борговою, відіграє провідну роль у забезпеченні економічної та соціальної стабільності, адже в процесі її формування і реалізації стикаються інтереси різних суб'єктів економічних відносин та різних політичних партій. Ось чому дуже важливим є обґрунтування засад формування бюджетної політики та її взаємоузгодження з економічною і фінансовою політикою держави.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Головні теоретичні засади формування бюджетної політики викладені у наукових працях М.Я. Азарова [5; 6], В.М. Гейця [6], В.М. Федосова [8; 12], С.І. Юрія [8; 12] та інших. Значним є науковий доробок українських вчених, які досліджують проблеми розробки ефективної бюджетної політики: Л.М. Бабич [7; 10], М.М. Єрмошенко [10], С.А. Єрохін [10], І.В. Запаріна [9], В.Н. Опарін [11], Ф.О. Ярошенко [13] та інші. Проте, у зв'язку зі змінами, що відбуваються у законодавстві, і особливо у бюджетному, коли вводяться не лише нові статті й окремі положення, але й запроваджено нове податкове законодавство, що є визначальною базовою складовою у розробці політики доходів зведеного бюджету, важливо проводи-

ти дослідження з подальшого пошуку нових напрямів розвитку засад формування бюджетної політики країни.

Варто одразу зазначити, що чинною на сьогодні редакцією Бюджетного кодексу України і досі не обґрунтовано поняття «бюджетна політика» [1]. Немає однозначного визначення цього терміна і в науковій літературі, а це, у свою чергу, передбачає можливість його різного тлумачення. Так, у підручнику В.М. Опаріна «Фінанси», який перевидавався у декількох редакціях, бюджетну політику розглядають лише як провідну складову фінансової політики, «що являє собою діяльність щодо формування бюджету держави, його збалансування, розподілу бюджетних коштів тощо» [11, 48]. У монографії І.В. Запаріної визначено, що «бюджетна політика є одним із ключових елементів не лише фінансової, а й економічної політики будь-якої держави, а її концепція формує і інвестиційну, і податкову політику» [9, 167]. На увагу заслуговує достатньо обґрунтоване визначення, що надається у фундаментальному підручнику з фінансів за редакцією С.І. Юрія, В.М. Федосова, де бюджетна політика розглядається як діяльність державних органів влади й управління стосовно формування, виконання та регулювання державного бюджету країни з метою забезпечення соціально-економічного розвитку та стратегічних пріоритетів держави [12, 82]. Проте у такому трактуванні бюджетної політики все ж є певні недоліки, оскільки відсутнє взаємоузгодження з етапами бюджетного процесу. З урахуванням таких особливостей найбільш вдалим є визначення поняття бюджетної політики держави як «системної сукупності пріоритетів (національних інтересів), наукових підходів і конкретних заходів цілеспрямованої діяльності держави з регулювання бюджетного процесу і використання бюджетної системи для вирішення економічних і соціальних завдань» [10, 107], що достатньо аргументовано представлено у науковій монографії колективу авторів ВНЗ «Національна академія управління».

Метою дослідження є обґрунтування більш поглибленого змісту бюджетної політики, виходячи зі стратегії економічної політики країни щодо розвитку державного сектору економіки.

Основні результати дослідження. В Україні розробка бюджетної політики як провідної ланки фінансової політики держави проводиться відповідно до положень Бюджетного кодексу України, прийнятого у 2001 р., а в останній час – дещо оновленому, у зв'язку із внесенням, переважно у 2010–2012 рр., змін і доповнень. На сьогодні Бюджетний кодекс України – це комплексний документ, який, по суті, є бюджетною конституцією, що визначає засади формування та виконання зведеного бюджету з урахуванням особливостей регулювання міжбюджетних відносин на різних рівнях бюджетної системи [1].

Таким чином, у сучасній бюджетній політиці на основі чинного законодавства вже застосовується низка елементів бюджетного механізму, які можна вважати ефективними інструментами впливу на розвиток загальнодержавних фінансів в цілому і бюджетної системи зокрема [9]. Разом з тим, залишаються актуальними і на сьогодні запропоновані науковцями Національної академії управління основні принципи побудови бюджетної політики, без впровадження яких навряд чи забезпечуватиметься тісний зв'язок з політикою економічного зростання:

- підтримка та стимулювання господарської діяльності підприємницьких структур різних форм власності з метою та збільшення обсягів їхніх власних фінансових ресурсів, розвитку інноваційно-інвестиційних процесів і створення додаткових робочих місць;

- пошук і постійне вдосконалення форм і методів мобілізації й використання фінансових ресурсів держави для забезпечення відповідних європейському рівню соціальних стандартів;

- забезпечення раціонального використання природних ресурсів, заборона технологій, що становлять загрозу для здоров'я людини [10, 178].

Не можна не зазначити, що реалізація цих та інших принципів бюджетної політики, спрямованих на забезпечення прискореного економічного зростання, зокрема таких, як стимулювання розвитку наукоємних ресурсозберігаючих виробництв, розвиток людського капіталу, розбудова сучасної ринкової інфраструктури, стимулювання інновацій тощо, потребує визначення не лише якісних, а й кількісних індикаторів, за якими можна було б вимірювати відповідність діяльності уряду у бюджетній сфері напрямам і завданням бюджетної політики, що, у свою чергу, потребує внесення відповідних змін до формату й структури бюджетного законодавства. Побудована на положеннях чинного нині бюджетного законодавства сучасна бюджетна політика зараз має лише окремі орієнтири, які доцільно деталізувати через подальше, більш поглиблене визначення таких основних засад, як принципи, функції, методи, інструменти, технологія її розробки. Досліджуючи зміст даної категорії, слід виходити з того що, бюджетна політика трансформується передусім через досягнення її основної мети – забезпечення гідного життєвого рівня населення, а отже, «є досить складним процесом, оскільки має реалізовуватись як сукупність взаємопов'язаних дій держави» [8, 39]. З огляду на це, пошук нового, більш поглибленого обґрунтування змісту бюджетної політики доцільно проводити з урахуванням чинних положень бюджетного законодавства. Головним підґрунтям цьому залишається, як і в попередні роки, ст. 33 Бюджетного кодексу України, відповідно до якої Міністерство фінансів України спільно з іншими центральними органами виконавчої влади розробляє проект Основних напрямків бюджетної політики на наступний бюджетний період, що має ґрунтуватися на таких основних показниках економічного та соціального розвитку, як обсяги номінального й реального валового внутрішнього продукту, індекси споживчих цін і цін виробників, офіційний обмінний курс гривні, рівень безробіття, граничний обсяг дефіциту (профіциту) державного бюджету тощо [1].

Головні параметри зазначених показників у вказаній статті Бюджетного кодексу України визначаються Державною програмою економічного і соціального розвитку України, у щорічному Посланні Президента України до Верховної Ради України та іншими державними програмами, зокрема Програмою економічних реформ на 2010–2014 рр. «Заможне суспільство, конкурентоспроможна економіка, ефективна держава» [4], а також програмою діяльності Кабінету Міністрів України. Основні параметри бюджетної політики у вигляді критеріальних показників-індикаторів, що базуються на зазначених документах, далі трансформуються у проекті Державного бюджету України на наступ-

ний бюджетний рік та в прогнозі Державного бюджету на наступні за плановим два бюджетні періоди.

Таким чином, показники бюджетної політики, що регламентуються бюджетним законодавством, за своєю природою є макроекономічними показниками для розробки основних складових бюджету країни і мають велике практичне значення, оскільки в подальшому при їх затвердженні набувають змісту індикаторів успіху бюджетної політики [13]. Приклад таких показників-індикаторів успіху, які вже застосовуються в бюджетному процесі 2012 р. і мають на меті швидке реагування відповідних сценаріїв розвитку бюджетної політики для блокування або ж пом'якшення негативного впливу кризового оточення на державні фінанси України в цілому, наводиться у табл. 1.

Таблиця 1. Індикатори успіху бюджетної політики на 2012 рік [13]

Показник	Частка у ВВП, %
Дефіцит сектору загальнодержавного управління	≤ 2,5
Державний і гарантований державою борг	≤ 45
Частка перерозподілу ВВП через зведений бюджет	≤ 28,7
Виконання плану дохідної частини державного бюджету	≥ 100
Інвестиційні видатки зведеного бюджету	≥ 5

Як свідчить досвід попередніх років, при розробці бюджетної політики урядом враховувались переважно перші 3 показники-індикатори, виходячи із необхідності: дотримання рівня дефіциту бюджету з урахуванням вимог міжнародних фінансових організацій при обґрунтуванні можливості надання кредитів своїми коштами; чинного бюджетного законодавства стосовно граничного рівня державного боргу, а також забезпечення тенденції поступового зменшення частки перерозподілу ВВП через доходи зведеного бюджету. Останні два показники-індикатори, як правило, чітко не визначалися ні у програмних документах, ні у бюджетних резолюціях, оскільки бюджет з року в рік не виконувався, а питання інвестицій донедавна не було надто актуальним у системі загальнодержавних фінансів. Варто також зазначити, що поки чітко не визначено, до яких же параметрів слід зменшувати частку перерозподілу ВВП через державний бюджет, що зараз становить 29%, адже оптимальна її величина не лише повинна бути достатньою через встановлення відповідних меж втручання держави у соціально-економічні процеси, щоб забезпечувати державний сектор необхідними фінансовими ресурсами, а й слугувати фінансовим орієнтиром стратегії економічного розвитку та становлення фінансової моделі в Україні.

Світовим досвід підтверджує, що рівень централізації ВВП у державному секторі може бути або ж «великим», як наприклад, у Швеції та інших європейських державах, або ж відносно «незначним», як у США та Японії. За результатами дослідження фахівців, частка ВВП, що розподіляється через бюджет у провідних країнах світу, не тільки не знижується, а й має тенденцію до зростання. Так, наприклад, у США вона зросла із 10–12% на початку ХХ ст. до 30% на початку ХХІ ст., а у провідних країнах ЄС – досягла 50% [8, 46]. Однак, незалежно від величини вказаного показника, «держава завжди зобов'язана бути сильною і ефективною», адже лише при збереженні вказаних тен-

денцій бюджетна політика і бюджетна система країни можуть у повній мірі виконувати свої функції і завдання, а отже, ефективно розвиватися [8, 45].

Таким чином, важливо більш детально визначати критерії показників-індикаторів бюджетної політики. Разом з тим, коло таких показників можна було б дещо розширити. Так, виходячи зі світових вимог і критеріїв щодо побудови бюджетної і податкової політики, варто було б запровадити індикатор інноваційного забезпечення, який за своїм економічним змістом характеризує рівень фінансового забезпечення бюджетним коштом національної науки. Актуальність визначення даного показника серед індикаторів успіху бюджетної політики можна обґрунтувати незмінною протягом останніх років тенденцією до зменшення частки державних видатків на фінансування науки у номінальних обсягах ВВП, навіть незважаючи на проголошення пріоритетності переходу економіки України на інноваційно-інвестиційну модель розвитку. Зараз ніхто не заперечує того, що наука – це унікальний компонент не лише гуманітарної сфери, а й економіки країни в цілому, а отже, рівень державної підтримки фінансування науки – це інвестиція в економічне майбутнє України.

З огляду на зазначене, проблема витрат на науку є першим контрольним виміром курсу на інноваційний розвиток держави. Зрозуміло, що забезпечити фінансування науки в повному обсязі за рахунок державного бюджету сьогодні нереально, проте необхідно невідкладно створювати умови для відліку нормального фінансування фундаментальної науки та проведення експериментальних наукових досліджень, частка бюджетного фінансування яких у видатках державного бюджету має складати не 0,3–0,4%, а не менше 1,7% від номінального обсягу ВВП України [7].

Очевидно, що разом із даним показником до системи показників-індикаторів бюджетної політики, які мають враховуватись при обґрунтуванні проекту бюджету, слід віднести і показник, що характеризує частку планових видатків на науку в загальній сумі видатків проекту державного бюджету. У системі бюджетного планування цей показник доцільно розглядати як такий, що доповнює показник-індикатор інноваційного забезпечення, що, у свою чергу, має визначатися як питома вага видатків на фінансування науки з державного бюджету у номінальних обсягах ВВП. Поєднання цих двох показників є і залишатиметься актуальним при формуванні завдань бюджетної політики та проектів бюджетів на кожний плановий рік, а також на два наступних за плановим роки та на довгострокову перспективу, і не може бути на даному етапі меншим за 1,5% від щорічного обсягу ВВП.

Принагідно слід відмітити, що виникає необхідність враховувати також пріоритети розвитку науки і техніки вже на стадії формування проекту документа про основні напрямки бюджетної політики серед самих пріоритетів бюджетної політики. На жаль, у ст. 33 Бюджетного кодексу України не передбачена необхідність розробки й відображення пріоритетів як системи першочергових заходів у сфері бюджету на відповідний період, що можна віднести до недоліків чинного бюджетного законодавства [1]. Очевидно, що п. 3 ч. 4 ст. 33 доцільно висвітлити у такій редакції: «пріоритетних завдань бюджетної політики» [1], а наступні за ним пункти подати у новій послідовності. Варто також

враховувати, що оскільки остаточне формування пріоритетів бюджетної політики відбувається з початку року, що передує плановому, а їх затвердження — в кінці квітня цього ж року Постановою Верховної Ради України «Про основні напрями бюджетної політики» на відповідний бюджетний рік, виникає необхідність до вересня поточного року проводити узгодження затверджених пріоритетів з основними плановими параметрами бюджету і врахувати можливі зміни при підготовці Кабінетом Міністрів України проекту закону про державний бюджет України зі своєчасним поданням даного документу до Верховної Ради України до 15 вересня року, що передує плановому [3].

Отже, формування бюджетної політики у часі збігається з процедурами, визначеними бюджетним законодавством стосовно бюджетного процесу, а тому розробку її завдань слід тісно пов'язувати із бюджетним плануванням як серцевиною бюджетного процесу.

Головним завданням, що вирішується в системі бюджетного планування, вважається обґрунтування макроекономічних показників, які у свою чергу, визначатимуть планові обсяги доходів зведеного бюджету, оптимальний розподіл видатків і кредитування за рівнями бюджетної системи, збалансування бюджету тощо. З огляду на зазначене, не важко прийти до висновку, що показники Державної програми економічного і соціального розвитку є невід'ємною складовою при формуванні загальних параметрів бюджету, а також багатьох його статей, для яких ці показники виступають базою оподаткування. Ось чому саме розробку та формування макропоказників у складі Державної програми економічного і соціального розвитку України доцільно визначати як перший етап бюджетного планування, який починається з початку року, що передує плановому, і завершується не пізніше 1 березня, а другим етапом бюджетного планування стане розробка основних напрямів бюджетної політики на наступний бюджетний період — цей етап має закінчуватися 30 квітня. Таким чином, бюджетне планування буде охоплювати 3 етапи, а бюджетний процес з урахуванням цих особливостей — замість 4–6 етапів.

З урахуванням цих особливостей бюджетне планування слід розглядати, з одного боку, як централізований розподіл і перерозподіл валового внутрішнього продукту за всіма ланками бюджетної системи та видами фінансових планів на підставі Державної програми економічного і соціального розвитку України та основних параметрів бюджетної політики, а з іншого — як невід'ємну складову бюджетного процесу, на якій має відбуватися всебічне науково-методичне обґрунтування всіх складових проекту бюджету на базі прогнозних макропоказників економічного і соціального розвитку, у тому числі й прогнозних індикаторів бюджетної політики держави.

Бюджетна політика, що базується на багатогранній економічній політиці України, потребує значного арсеналу важелів для впливу на хід її планування й реалізації. Тут неможливо обійтись лише одним прогнозним чи плановим документом навіть для економіки в цілому — необхідні також плани розвитку регіонів і галузей на середньо- і довгострокову перспективу. Тобто в Україні повинна діяти система державного прогнозування, планування і розробки програм, усі елементи якої мають бути взаємоузгоджені за цілями, ресурсами і термінами виконання. При цьому система прогнозування, планування і

розробки програм економічного й соціального розвитку України та її регіонів повинна стати найважливішою складовою частиною загальної системи державного регулювання економічного і соціального розвитку і дієвим інструментом реалізації економічної політики держави з урахуванням вимог Закону України «Про державне прогнозування та розроблення програм економічного і соціального розвитку України» [2].

Для посилення значущості макроекономічних показників у розробці проектів місцевих бюджетів вважається також доцільним зберегти розробку зведених балансів фінансових ресурсів у регіонах, на основі яких можна здійснити не лише повне врахування всіх фінансових ресурсів, а й досягти прозорості міжбюджетного регулювання.

При корегуванні етапів бюджетного процесу слід враховувати, що після внесення змін до Бюджетного кодексу бюджетне планування набуло на сьогодні нового змісту, адже відповідно до ст. 20 визначаються основи застосування програмно-цільового методу, а у ст. 21 – склад індикативних показників Прогнозу Державного бюджету України на наступні за плановим два бюджетні періоди та порядок їх формування розпорядниками бюджетних коштів різних рівнів [1]. Зрозуміло, що і показники бюджетної політики мають так само розроблятися на плановий та на наступні за плановим два бюджетні періоди. З огляду на це, бюджетний процес включає такі етапи:

1. Розробка макропоказників економічного і соціального розвитку в складі Державної програми України на відповідний бюджетний період.

2. Розробка основних напрямів бюджетної політики на плановий і наступні за плановим два бюджетні періоди.

3. Складання проекту державного бюджету та проектів місцевих бюджетів на основі засад бюджетної політики на плановий і наступні за плановим два бюджетні періоди.

4. Розгляд і затвердження проекту державного бюджету.

5. Виконання та контроль за виконанням бюджетів протягом бюджетного періоду.

6. Складання та затвердження звіту про виконання державного бюджету.

Подальше поглиблення положень ст. 33 Бюджетного кодексу України [1] необхідно проводити з урахуванням того, що бюджетна політика має розроблятися не лише на середньостроковий, а й на довгостроковий період як бюджетна стратегія, що потребує обґрунтування арсеналу важелів бюджетного впливу на хід її реалізації. У зв'язку з цим доцільно, за зразком таких країн, як Швейцарія, Німеччина, Франція, Росія, обґрунтувати в Конституції України основні засади побудови бюджетної політики на довгостроковий період, що були б зорієнтовані на взаємоузгодження технології розробки бюджетної політики із Концепцією економічного й соціального розвитку України [7]. Зрозуміло, що тут неможливо обійтись лише чинними засадами бюджетного планування і бюджетної політики, а слід і надалі поглиблювати дослідження задля більш детального вивчення зведеного й адресного бюджетного планування у взаємозв'язку з системою прогнозування і розробкою програм економічного й соціального розвитку України, удосконалюючи законодавство з проблем планування та прогнозування.

Висновки і пропозиції. Отже, обґрунтоване формування основних параметрів бюджетної політики важливо здійснювати як на кожний плановий і на наступні за плановим два бюджетні роки, так і з подальшим переходом на довгострокове планування. Для цього у бюджетному законодавстві спершу слід чітко визначити поняття «бюджетна політика» та «пріоритети бюджетної політики». *Бюджетна політика* – це системна сукупність науково обґрунтованих і законодавчо визначених засад, а також пріоритетів і конкретних заходів цілеспрямованої діяльності держави з оптимізації взаємодії міжбюджетних відносин і бюджетного процесу з метою обґрунтованого формування, раціонального розподілу й ефективного використання протягом бюджетного періоду бюджетних ресурсів на всіх рівнях бюджетної системи для забезпечення її дієвого функціонування, мотивованого на економічне зростання й підвищення рівня соціальних стандартів у контексті стратегічних завдань економічного розвитку та становлення фінансової моделі країни.

З урахуванням зазначених вимог доцільно було б засади побудови бюджетної політики тісно пов'язувати з фінансовим і бюджетним плануванням у контексті взаємозв'язку з економічною та фінансовою політикою на довгостроковий період.

Важливим кроком у просуванні практичного застосування довгострокового бюджетного планування стало б очікуване прийняття у найближчий час Закону України «Про державне стратегічне планування». Проте для більш поглибленого обґрунтування бюджетного планування як провідної складової бюджетного процесу варто було б уже зараз, виходячи із основних положень проекту даного закону, розпочати підготовку законопроекту щодо засад формування єдиної бюджетної політики, ключові положення якого відобразити у Конституції України і на цій основі розробити Концепцію бюджетної політики України на довгостроковий період.

1. Бюджетний кодекс України станом на 03.09.2012. – К.: Центр навчальної літератури, 2012. – 104 с.

2. Про державне прогнозування і розроблення програм економічного і соціального розвитку України: Закон України від 23.03.2000 №1602-III // zakon1.rada.gov.ua.

3. Про Основні напрями бюджетної політики на 2012 рік: Постанова Верховної Ради України від 13.05.2011 №3358-VI // zakon1.rada.gov.ua.

4. Програма економічних реформ на 2010–2014 рік «Заможне суспільство, конкурентоспроможна економіка, ефективна держава»: Програма Президента України від 02.06.2010 // zakon1.rada.gov.ua.

5. *Азаров М.Я.* Формування бюджетної політики економічного зростання // *Фінанси України.* – 2006. – №39. – С. 3–9.

6. *Азаров М.Я., Ярошенко Ф.О., Гець В.М.* Бюджетна політика у контексті стратегії соціально-економічного розвитку України: У 6 т. – К.: НДФІ – 2004. – Т. 1: Пріоритети бюджетної політики та економічне зростання в Україні. – 638 с.

7. *Бабич Л.М.* Особливості бюджетного забезпечення функцій держави у контексті положень чинного законодавства // *Актуальні проблеми економіки.* – 2003. – №5. – С. 7–23.

8. Бюджетна система: Підручник / За наук. ред. В.М. Федосова, С.І. Юрія. – К.: Центр навчальної літератури, 2012. – 871 с.

9. *Запаріна І.В.* Бюджетний механізм економічного зростання. – К.: Інститут соціально-економічних стратегій, 2007. – 528 с.

10. Засади формування бюджетної політики держави: Наукова монографія / М.М. Єрмошенко, С.А. Єрохін, І.О. Плужніков, Л.М. Бабич, А.М. Соколовська, Ю.М. Чередніченко; За наук. ред. М.М. Єрмошенка. – К.: Національна академія управління, 2003. – 284 с.

11. *Отарін В.М.* Фінанси (Загальна теорія) : Навч. Посібник. – К.: КНЕУ, 2004. – 240 с.
12. Фінанси: Підручник / За ред. С.І. Юрія, В.М. Федосова. – К.: Знання, 2008. – 611 с.
13. *Ярошенко Ф.О., Бушуєв С.Д.* Система швидкого реагування на проникнення світової кризи у фінансовий сектор України // Фінанси України.– 2011.– №7. – С. 3–13.

Стаття надійшла до редакції 18.09.2012.

КНИЖКОВИЙ СВІТ

СУЧАСНА ЕКОНОМІЧНА ТА ЮРИДИЧНА ОСВІТА
ПРЕСТИЖНИЙ ВИЩИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД
НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ

Україна, 01011, м. Київ, вул. Панаса Мирного, 26
E-mail: book@nam.kiev.ua
тел./факс 288-94-98, 280-80-56

Фінансово-економічний розвиток України в умовах глобалізації: Колективна наукова монографія / За ред. Я.В. Белінської. – К.: Національна академія управління, 2008. – 212 с. Ціна без доставки – 25 грн.

Монографія присвячена фінансово-економічним проблемам розвитку економіки України в умовах глобалізації. Викладені теоретико-методологічні питання розробки стратегії входження України у світове господарство та формування фінансово-економічного механізму цього процесу. В основу викладу матеріалу монографії покладені багаторічні дослідження науковців в галузі економічної теорії, фінансів та банківської справи, які були апробовані на сторінках авторитетного журналу "Актуальні проблеми економіки" в 2004–2007 роках. В монографії обґрунтовано шляхи забезпечення структурно збалансованого економічного зростання економічної системи України та її ефективного міжнародного співробітництва, визначені напрями вдосконалення всіх ланок господарської системи.